

Հ. ԲՈՒՄԱՆՅԱՆ

ՆԿ. Ա. ԱՐՈՒՏՅԱՆԻ

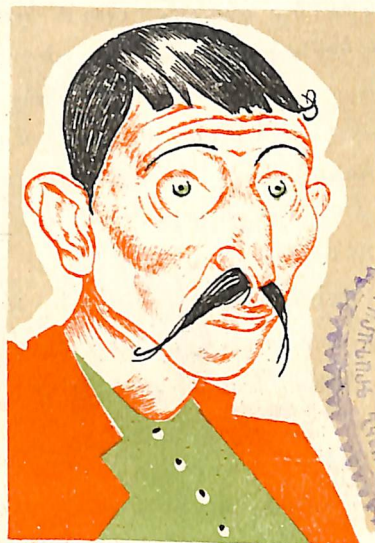
ՊԵՏՏՐԱՆ • 1937 • ՅԵՐԵՎԱՆ

23 APR 2013

9226°

2011-05

10-80

Ք Ա Զ Ն Ա Զ Ա Ր

1

Լինում ե չի լինում մի խեղճ մարդ՝ անու-
նը Նազար: Ես Նազարը մի անշնորհք ու ալար-
կոտ մարդ ե լինում. հենքան ել վախկոտ, հե-
քան ել վախկոտ, վոր մենակ վտար վտախ ա-
ռաջ չեր դնիլ, թեկուզ սպանեիր: Որը մինչև
իրեկուն կնգա կողքը կտրած՝ նրա հետ դուրս

36581-62

գնալիս դուրս եր գնում, տուն գալիս՝ տուն գալի։ Դրա համար ել անունը գնում են Վախկոտ Նազար։

Ես Վախկոտ Նազարը մի գիշեր կնգա հետ շեմքն ե դուրս գալի։ Վոր շեմքն ե դուրս գալի՝ տեսնում ե ճրրքճրրքան լճա լուսնյակ գիշեր՝ ասում ե.

— Ա՛յ կնիկ, ինչ քարվան կտրելու գիշեր ե... Սիրտս ասում ե՝ վեր կաց գնա Հընդըստանից լեկոդ Շահի քարվանը կտրի բեր տունը լցրու...»

Կնիկը թե.

— Ձենդ կտրի, տեղդ նստի, քարվան կըտրողիս մտիկ արա...»

Նազարը թե.

— Ա՛նգգամ կնիկ, ինչո՞ւ չես թող անում լես գնամ քարվան կտրեմ բերեմ տունը լցնեմ։ Ել ինչ աղամարդ եմ լես, ել ինչո՞ւ լեմ գդակ ծածկում, վոր դու համարձակվում ես իմ առաջը խոսես»։

Վոր շատ կռվում ե՝ կնիկը տուն ե մըտնում դուռը փակում։

— Հոգեմ եդ վախկոտ գլուխդ, դե հիմի գնա քարվան կտրի»։

Ես Նազարս մըտնում ե դռանը։ Վախկոտ լեղապատառ ե լինում։ Ինչքան աղաչում — պաղատում ե, վոր կնիկը դուռը բաց անի, չի լինում, բաց չի անում։ Ճարը կտրած գնում ե մի պատի տակի կուչ ե գալի, դողալով գիշերն անց ե կացնում մինչև լուսը բացվում ե։ Նազարը խռոված պատի տակին արևկող արա սպասում ե, վոր կնիկը գա տուն պանի, ու միտք ե անում։ Ամառվա շոգ որ՝ գաղազած ճանճեր. ինքըն ել ենքան ալարկոտ, վոր

ալարում ե քիթը սրբի — ճանճերը գալիս են սրա քիթ ու պըռուկներն վեր գալի, լցվում: Վոր շատ նեղացնում են՝ ձեռը տանում ե յերեսին զարկում: Վոր յերեսին զարկում ե՝ ճանճերը ջարդվում են, առաջին վեր թափում:

— Վահ, ես ինչ եր...» Մնում ե զարմացած:

Ուզում ե համրի թե մի զարկով քանիսն սպանեց՝ չի կարողանում: Մտածում ե, վոր հազարից պակաս չի լինիլ:

— Վահ, — ասում ե, — չես եսպես տղամարդ եմ ելել ու մինչև ետը չեմ իմացել... Յես, վոր մի զարկով կարող եմ հազար շունչ կենդանի ջարդել, ել ի՞նչ եմ ես անպիտան կնգա կողքին վեր ընկել...»

Նստեղից վեր ե կենում ուղիղ գնում իրենց գլուղի տերտերի մոտ:

— Տերտեր, որհնչա ի տեր:

— Աստված վորհնի, որդիս:

— Տերտեր, բա չես ասիլ եսպես եսպես բան:

Պատմում ե իր քաջագործությունը ու հե-

տըն ել հայտնում ե, վոր պետք ե իր կնգանից
կորչի, միայն խնդրում ե՝ իր արածը տերտերը
գրի, վոր անհայտ չմնա, ամենքն ել կարդան
իմանան: Տերտերն ել, կատակի համար, մի փա-
լասի կտորի վրա գրում ե.

Անհաղթ հերոս Քաջըն Նազար,

Վոր մին զարկի՝ ջարդի հազար:

Ու տալիս ե իրեն:

Նազարս ես փալասի կտորը մի փետի ծե-
րի ամրացնում ե, մի ժանգոտած թրի կտոր
կապում մեջքը, իրենց հարևանի իշին նստում
ու գլուղից հեռանում:

2

Իրենց գլուղից դուրս ե գալի մի ճամփա
յն ընկնում ու գնում: Ինքն ել չի իմանում, թե
եղ ճամփեն ուր ե տանում:

Գնում ե գնում, մին ել չետ ե նայում,
տեսնում ե գլուղից հեռացել ե: Շատեղ սիրտն
ան ե ընկնում: Իրեն սիրտ տալու համար սկը-
սում ե քթի տակին մրմռալ, լերգել, իրեն ի-
րեն խոսել, իշի վրա բարկանալ: Քանի հեռա-

նում ե՝ ենքան վախը սաստկանում ե, քանի
վախը սաստկանում ե՝ ենքան ձենը բարձրաց-
նում ե, սկսում ե գորգոռալ, հարաչ-հրոց անել,
հետն ել մյուս կողմից եշն ե սկսում գռալ...

Ես աղմուկից ու աղաղակից թռչունները մոտիկ ծառերից են թռչում, նապաստակները թփերից են փախչում, գորտերը կանանչիցն են ջուրը թափում...

Նազարը ձենն ավելի լե գլուխը գցում. իսկ վոր մտնում է անտառը — թվում է՝ թե ամեն մի ծառի տակից, ամեն մի թփի միջից, ամեն մի քարի լեռներից՝ վորտեղ վոր է գազան է հարձակվելու կամ ավազակ. սարսափած սկսում է գորգոռալ, վո՛նց գորգոռալ — ականջդ վոչ լսի:

Դու մի ափիլ հենց ես Ժամանակ մի գյուղացի ձին քաշելով անտառում միամիտ գալիս ե: Ես զարհուրելի ձենը ականջն ե ընկնում թե՛ չե կանգնում ե.

— Վա՛յ, — ասում ե, — վո՛նց թե իմն ել եստեղ եր հատել. կա-չկա ես ավազակներ են...»

Ձին թողնում ե, ընկնում ե ճամփի տակի անտառն ու՝ լերկու վոտն ուներ լերկուսն ել փոխ ե առնում՝ փախչում:

Բախտըդ սիրեմ Գաջ Նազար. գորգոռալով գալիս ե տեսնում մի թամբած ձի ճամփի մեջտեղը կանգնած իրեն ե սպասում: Իշիցը վեր ե գալի ես թամբած ձիուն նստում ու շարունակում իր ճամփեն:

Շատ ե գնում, քիչ ե գնում, շատն ու քիչն ել ինքը կիմանար, գնում ե ընկնում մի գյուղ. ինքը գյուղին անծանոթ գյուղն իրեն: Ո՛ւր նա, գուր չի գնա: Մի տանից գուռնի ձեն ե լսում. ձին քշում ե ես ձենի վրա, գնում ե ընկնում մի հարսանքատուն:

— Բարի որ ձեզ:

— Ա՛յ աստծու բարին քեզ, բարով հազար բարի լեկար:

Համեցեք հա, համեցեք. դե դոնախն ասածունն ե. սրան տանում են իր դրոշակով սուփրի վերի ծերին բազմեցնում: Աչքդ ես բարին տեսնի, ինչ վոր լցնում են առաջը—թե ուտելիք, թե խմելիք:

Հարսանքավորները հետաքրքրվում են իմանան, թե ով ե ես տարորինակ անծանոթը: Ներքի ծերից մինը բոթում ե իր կողքի նստածին ու հարցնում, սա ել իր կողքի նստածին ե բոթում, եսպես հերթով իրար բոթելով ու հարցնելով բանը մնում ե վերի ծերին նստած տերտերին: Տերտերը մի կերպով դոնախի դրոշակի վրա կարդում ե.

Անհաղթ հերոս Բաջըն Նազար,
Վոր մին գարկի՝ ջարդի հազար:

Կարգում ե ու զարհուրած հայանում ե իր
կողքի նստածին, սա ել իր կողքի նստածին,

սա ել չեբրորդին, չեբրորդը չորբորդին. եսպե-
տով հասնում ե մինչև դռան տակը ու ամբողջ
հարսանքատունը դրմբում ե թե՛ բա՛ չես ասիլ
նորեկ ղոնախն ե ինքը.

Անհաղթ հերոս Բաջըն Նազար,
Վոր մին գարկի՝ ջարդի հազար:

— Բաջ Նազարն ե հա... բացականչում ե
պարծենկոտի մինը. ինչքան ե փոխվել. միան-
գամից լավ չճանաչեցի...»

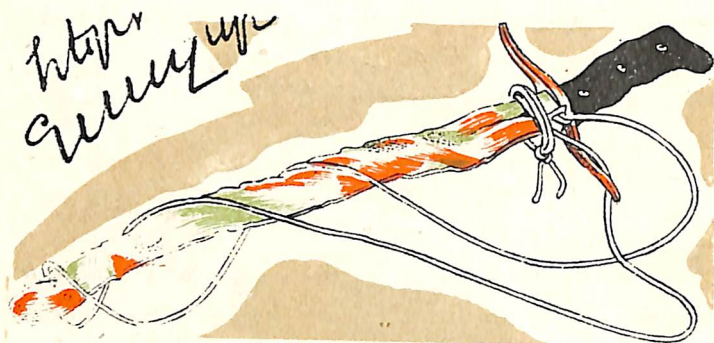
Յեվ մարդիկ են գտնվում, վոր պատմում
են նրա արած քաջագործութունները, հին ծա-
նոթութունն ու միասին անցկացրած որերը:

— Հապա ինչպես ե, վոր եսպես մարդը
հետը վոչ մի ծառա չունի, — զարմանքով հարց-
նում են անծանոթները:

— Եղպես ե դրա սովորութունը, ծառա-
ներով ման գալ չի սիրում: Մի անգամ չես
հարցրի, ասով՝ ծառան ինչ եմ անում, ամբողջ
աշխարհքն իմ ծառան ե ու իմ ծառան:

— Հապա ինչպես ե, վոր մի կարգին թուր
չունի, ես ժանգոտ լերկաթի կտորն ե մեջքին
կապել:

— Շնորհքն ել հենց դրա մեջնե ե, վոր ես
ժանգոտ լերկաթե կտորով մին գարկես ջարդես

հազար, թե չե լավ թրով—լինչ կա վոր, սովորական քաջերն ել են շարդում:

Ու ապշած ժողովուրդը վրաի չե կանգնում խմում ե Գաջ Նազարի կենացը: Իրենց միջի խելոքն ել դուրս ե գալի ճառ ե ասում Նազարի առաջ. ասում ե՝ մենք վաղուց ելինք լսել քո մեծ հուշակը, կարոտ ելինք չերեսդ տեսնելու և ահա եսոր բախտավոր ենք, վոր քեզ տեսնում ենք մեր մեջ: Նազարը հառաչում ե ու ձեռքը թափ ե տալի: Ժողովրդականները խորհրդավոր իրար աչքով են անում, հասկանում են, թե եդ հառաչանքն ու ձեռքի թափ տալն ինչքան բան կնշանակեր...

Աշուղն ել, վոր ենտեղ եր, ձեռաց չերդ ե հորինում ու չերգում:

Բարով չեկար, հազար բարի,
չրգոր արծիվ մեր սարերի,
Թագ ու պարծանք մեր աշխարհի,
Անհաղթ հերոս Գաջըդ Նազար,
Վոր մին զարկես շարդես հազար:

Խեղճ տըկարին դու ապավեն,
Ազատ կանես ամեն ցավեն,
Մեզ կըփրկես անիրավեն,
Անհաղթ հերոս Գաջըդ Նազար,
Վոր մին զարկես շարդես հազար:

Մատաղ ենք մենք քո դրոշին,
Մեջքիդ թրերին, տակիդ ուշին,
Նրա վրտին, պոչին, բաշին,
Անհաղթ հերոս Գաջըդ Նազար,
Վոր մին զարկես շարդես հազար:

Ու ցրվելով հարբած հարսանքավորները տարածում են ամեն տեղ, թե գալիս ե

Անհաղթ հերոս Գաջըն Նազար,
Վոր մին զարկի՝ շարդի հազար:

Պատմում են նրա զարմանալի քաջագործությունները, նկարագրում են նրա ահռելի կերպարանքը: Ու ամեն տեղ իրենց նորածին չերեխաների անունը դնում են Գաջ Նազար:

Հարսանքատնից հեռանում ե նազարն ու շարունակում ե իր ճամփեն: Գնում ե հասնում մի կանանչ դաշտ: Նա կանանչ դաշտում ձին թողնում ե արածի, դրոշակը տնկում ե, ինքն ել դրոշակի շվաքումը պառկում քնում:

Դու մի ասիլ ոխտը հսկա չեղբայրներ կան, ոխտը ավազակապետ, ես տեղերը նրանցն են, իրենց ամբողջն ել մոտիկ սարի գլխին ե: Նա հսկաները վերևից մոտիկ են տալիս՝ վոր մի մարդ չեկել ե իրենց հանգում վեր ե չեկել: Շատ են զարմանում, թե ես ինչ սրտի տեր մարդ պետք ե լինի, քանի գլխանի, վոր առանց քաշվելու չեկել ե իրենց հանգում հանգիստ վեր չեկել ու ձին ել բաց թողել: Ամեն մինը մի գուրդ*) ունեւ քառասուն լգրանոց: Նա քառասուն լգրանոց գուրդերը վերցնում են գալի: Գալիս են ի՞նչ են տեսնում. հրեա մի ձի արածում ե, մի մարդ կողքին քնած, գլխավերեւ մի դրոշակ տնկած, դրոշակի վրեն գրած.

Անհաղթ հերոս Քաջըն Նազար,

Վոր մին զարկի՝ շարդի հազար:

Վա՛յ, Քաջ Նազարն ե... Մառնեքը կծում

*) Գուրդ — միւսնոց

են հսկաներն ու մնում են տեղները սառած։ Դու մի՛ ասիլ հարբած հարսանքավորների տարածած լուրը սրանց ել ե լինում հասած։ Ես պես թուքները ցամաքած, չորացած սպասում են, մինչև Նազարն իր քունն առնում ե ու զարթնում. վոր զարթնում ե աչքերը բաց ե անում տեսնում գլխավերևը քառասուն լեռանոց գուրգերն ուսներին ոխտն ահռելի հսկաներ կանգնած՝ ել փորումը սիրտ չի մնում։ Մտնում ե իր դրոշակի լեռնն ու սկսում ե դողալ, վոնց վոր աշունքվա տերևը կդողա։ Ես հսկաները վոր տեսնում են սա գունատվեց ու սկսեց դողալ, ասում են՝ բարկացավ, հիմի վոր տեղ վոր ե մի զարկով ոխտն ել կսպանի, առաջին գետին են փռվում ու խնդրում են.

— Ահհաղթ հերոս Քաջը Նազար,
Վոր մին զարկես՝ ջարդես հազար։

Մենք լսել ելինք քո ահավոր անունը, տեսությանդ ելինք փափաղում. այժմ բախտավոր ենք, վոր քո վոտով ես լեկել մեր հողը։ Մենք, քո խոնարհ ծառաներդ՝ ոխտն ախպեր ենք, ահա մեր ամրոցն ել են սարի գլխին ե՝ մեջը մեր գեղեցիկ քույրը։ Աղաչում ենք շնորհ անես գաս մեր հացը կտրես...»

Եստեղ Նազարի շունչը տեղն ե գալի, նրստում ե իր ձին, նրանք ել դրոշակն առած առաջն են ընկնում ու հանդիսավոր տանում են իրենց ամրոցը։ Տանում են ամրոցում պահում պատվում թագավորին վալել պատվով, ու ենքան են խոսում նրա քաջագործութուններից, ենքան են գովում, վոր իրենց գեղեցիկ քույրը սիրահարվում ե վրեն։ Ինչ ասել կուզի՝ հարգն ու պատիվն ել հետն ավելանում ե։

Ես ժամանակ մի վազր ե լուս ընկնում ես լերկրում ու սարսափ ե գցում ժողովրդի վրա։ Ո՞վ կսպանի վազրին, ո՞վ չի սպանիլ։ Իհարկե Քաջ Նազարը կսպանի։ Ել ո՞վ սիրտ կանի վազրի դեմ գնա։ Ամենքն ել Նազարի լերեսին են մտիկ տալի. վերևը մի աստված, ներքևը մի Քաջ Նազար։

Վազրի անունը լսելուն պես Նազարը վախից դուրս ե վազում, ուզում ե փախչի լեռ գնա իրենց տունը, իսկ կանգնածները կարծում են թե վազում եր, վոր գնա վազրին սպանի։

Նշանածը բռնում է կանգնեցնում, թե՛ սուր ես վազում եղպես առանց զենքի, զենք առ հետդ ենպես գնա: Զենք է բերում տալիս իրեն, վոր գնա իր փառքի վրա մի քաջություն ել ավելացնի: Նազարը զենքն առնում է դուրս գնում: Գնում է անտառում մի ծառի բարձրանում, վրերեն տապ անում, վոր վոչ ինքը վագրին պա-

տահի, վոչ վագրը իրեն: Ծառի վրա կուչ է գալի ու Նազարն սվ կտա — հողին դառել է կորկի հատ: Հակառակի նման անտեր վագրն ել

գալիս է հենց ես ծառի տակին պառկում: Նազարը վոր վագրին չի տեսնում — լեզին ջուր է կտրում, աչքերը սևանում են, ձեռն ու վոտը թուլանում են ու, թը՛րմփ, ծառիցը ընկնում է գազանի վրա: Վագրը սարսափած տեղիցը վեր է թռչում, Նազարն ել վախից կպչում է սրա մեջքին: Նսպես զարհուրած Նազարը մեջքին կպած ես խրտնած վագրը փախչում է, վոնց է փախչում, ել սար ու ձոր, քար ու քոլ չի հարցրնում:

Մարդիկ մին ել տեսնում են, վահ, Քաջ Նազարը վագրին նստած քշում է:

— Հայ-հարայ, լեկեք հա, լեկեք, Քաջ Նազարը վագրին ձի չե շինել հեծել... տվեք հա տվեք...» Սրտավորվում են, ամենքը մի կողմից հարաչ-հրոցով, հրրհրոցով հարձակվում են՝ խանչալով, թրով, թվանքով, քարով, փետով տալիս են սպանում:

Նազարը վոր ուշքի չե գալի, լեզուն բացվում է «ափսոս, — ասում է, — ընչի՞ սպանեցիք, դոռով մի ձի ելի շինել նստել... ենքան պետք է քշելի վո՛ր...»

Լուրը գնում է հասնում է ամրոցը: Մարդ, կին, մեծ, պստիկ՝ Ժողովուրդը դուրս է թա-

ժիռւմ Նազարին ընդունելու: Վրեն յերգ են կա-
պում ու յերգում:

Նս աշխարհքում,
Մարդկանց շարքում
Ո՞վ կըլինի քեզ հավասար,
Ո՞վ Քաջ Նազար:

Ինչպէս ուրուր,
Կայծակ ու հուր,
Բարձր բերդից թռար հասար,
Ո՞վ Քաջ Նազար:

Ահեղ վազրին
Արիւր քո ձին,
Հեծար անցար դու սարեսար,
Ո՞վ Քաջ Նազար:

Մեզ փրկեցիր,
Ազատեցիր,
Փառք ու պարծանք քեզ դարեդար,
Ո՞վ Քաջ Նազար:

Ու պսակեցին Քաջ Նազարին հսկաների
գեղեցիկ քրոջ հետ, յիստն որ, յիստը զիշեր հար-
սանիք արին, յերգերով գովեցին թագավորին ու
թագուհուն:

— Լուսընկան նոր սարն լեւով,
Են համ նման եր:

— Լուսընկան նոր սարն լեւով,
Են Քաջ Նազարն եր:

— Արեգակնոր շաղեշաղ,
Են համ նման եր:

— Արեգակնոր շաղեշաղ,
Են իր Նազ — յարն եր:

Մեր թագավորն եր կարմիր,
Իրեն արեւն եր կարմիր,
Թագն եր կարմիր, հանց կարմիր,
Կապեն կարմիր, հանց կարմիր,
Գոտին կարմիր, հանց կարմիր:

Սուրբ կարմիր, հանց կարմիր,
Թագուհին կարմիր, հանց կարմիր,
Կարմիր թագուհուն բարե,
Կարմիր թագավորին արե:

Շնորհավոր, շնորհավոր,
Քաջ Նազարին շնորհավոր,
Իր Նազ-յարին շնորհավոր,
Վողջ աշխարհին շնորհավոր:

Դու մի ասիլ ես աղջկանը ուզած ե լի-
նում հարեան լերկրի թագավորը: Վոր իմանում
ե իրեն չեն տվել՝ ուրիշի հետ են ամուսնաց-
րել՝ զորք ե կապում պատերազմով գալիս ե
ոխտն ախպոր վրա:

Ես ոխտը հսկան գնում են Քաջ Նազարի
մոտ, պատերազմի լուրը հալտնում են, գլուխ
'ն տալի առաջը կանգնում՝ հրաման են խընդ-
րում:

Պատերազմի անունը վոր լսում ե՝ սարսա-
փում ե Նազարը, դուրս ե պրծնում, վոր փախ-
չի լետ գնա իրենց գլուղը: Մարդիկ կարծում
են ուզում եր իսկուհն դուրս վագել հարձակ-
վել թշնամու բանակի վրա: Առաջն են ընկ-
նում բռնում են խնդրում, թե ախար առանց
զենքի ու՛ զրահի մենակ հըր ես գնում, ի՞նչ ես
անում, գլխիցդ ձեռք ես վերցրել, ի՞նչ ե:

Բերում են զենք ու զրահ են տալի, կնի-
կըն ել լեղբարներին խնդրում ե, վոր չթող-
նեն Նազարին իր քաջութունից տարված մե-
նակ հարձակվի թշնամու զորքի վրա: Յեւ լու-
րը գնում տարածվում ե զորքի ու ժողովրդի

մեջ, լրտեսների միջոցով ել հասնում ե թշնամուն, թե Քաջ Նազարը մենակ առանց զենքի թռչում եր դեպի պատերազմի դաշտը, հազիվ են կարողացել զսպել ու շրջապատած բերում են...

Պատերազմի դաշտում մի ամենի նժույգ ձի լեն բերում Նազարին նստեցնում վրեն: Վոգեվորված զորքն ել հետը վեր ե կենում ահապին աղմուկով,—կեցցե Քաջըն Նազար... մահ թըշնամուն...

Նազարի տակի նժույգը, վոր տեսնում ե վրեն ինչ անպետքի մինն ե նստած՝ խրխնջում ե, գլուխն առնում ու թռչում առաջ, ուղիղ դեպի թշնամու բանակը: Զորքերը կարծում են Քաջ Նազարը հարձակվեց, ուռռա լեն կանչում ու իրենք ել լետևից հարձակվում ամենայն սաստկությամբ: Նազարը վոր տեսնում ե չի կարողանում իր ձիու գլուխը պահի, քիչ ե մնում վեր ընկնի, ձեռը գցում ե, ուզում ե մի ծառից փաթաթվի, դու մի ասիլ ծառը փթած ե, մի գերանաչափ ճյուղը պոկ ե գալիս մնում ձեռին: Թշնամու զորքերը, վոր առաջուց համբավը լսել ելին ու ահը սրտներումն եր, ես ել վոր իրենց աչքով տեսնում են՝ ել փորններու-

մը սիրտ չի մնում. չերես են շուռ տալի, — փախի, վոր փախի, թե մարդ ես գլուխդ պրծացրու, վոր Քաջ Նազարը ծառերն արմատահան անելով գալիս ե...

Եդ որը թշնամուց ինչքան կոտորվում ե կոտորվում, մնացածները թուրները դնում են Քաջ Նազարի վոտի տակին, հայտնում են ի-

րենց հպատակութունն ու հնազանդութունը:

Ու պատերազմի անեղ դաշտից Քաջ Նազարը հսկաների ամրոցն ե վերագառնում: Ժողովուրդը հաղթական կամարներ ե կապում, անհարազդելի վոգեորությամբ, ուռաներով ե կեցցեներով, լերգով ու լերաժշտությունով, աղջիկներով ու ծաղիկներով, պատգամավորություններով ու ճառերով առաջն ե դուրս գալի, ենպես մի փառք ու պատիվ, վոր Նազարը մնացել եր ապշած շրշկված:

Եսպես առքով-փառքով ել բերում հայտարարում են իրենց թագավոր ու բազմեցնում են թագավորի թախտին: Քաջ Նազարը դառնում ե թագավոր, են հսկաներից ամեն մեկին ել մի պաշտոն ե տալիս: Մին ել տեսնում ե աշխարհքը իր բռան մեջ:

Ասում են մինչև եսոր ել դեռ ապրում ու թագավորում ե Քաջ Նազարը: Ու՛ չերբ քաջությունից, խելքից, հանճարից մոտը խոսք են գցում՝ ծիծաղում ե, ասում ե.

— Ի՛նչ քաջություն, ի՛նչ խելք, ի՛նչ հանճար. դատարկ բաներ են բոլորը: Բանը մարդուս բախտն ե: Բախտ ունես — քեֆ արա...»

Յեկ ասում են՝ մինչև ես որ ել քեֆ ե ա-
նում Գալ Նազարը ու ծիծաղում եմ աշխարհի
վրա:

Վ Բ Ի Գ Ա Յ

11 ԼՂԻ 4 տողը վերևից կարդալ ախպես, ու՞ր գնա, ուր չի գնա & այլն:

Պատ. խմբագիր՝ Եղ. Չոփուրյան
Տեխ. խմբ. յեկ վիմ. Նկարիչ Ե. Դանչո
Սրբագրիչներ՝ Հ. Մանուկյան, Հ. Դուրխանյան

<< Ազգային գրադարան

NL0396404

Հրատարակ. № 3867, Գլավիտի լիազոր Ա.-1152
Տ/լրաժ 10,000, վիժադր. Պետհրատի տպարանի, պատվ. № 1098

ԳԻՆԸ 95 Կ.

84

9226.

1000

Օ.Վ. ԿԱՄԱՆՅԱՆ
ХРАБРЫЙ НАЗАР
Госиздат Арм. С.С.Р.

891.995

Р. 89